

Стрілецький Іван,
Студент магістратури спеціальності «Фінанси,
банківська справа та страхування»
Науковий керівник: **Зеленський А.В.,**
к.е.н., асистент кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ АГРОПРОМИСЛОВИХ ФОРМУВАНЬ

В аграрній сфері економіки у процесі реалізації перебуває модель товарно-грошових відносин, яка була передбачена низкою законодавчих актів України. Для її здійснення потрібне подальше формування не тільки організаційного й економічного, але й ефективного правового механізму. Юридичні нормативи, якими нині регулюють аграрні відносини, не охоплюють увесь комплекс проблем, що з них випливають, і мають фрагментарний характер. Як наслідок, частина правових нормативів та механізмів або не дотримується, або діє обмежено і викривлено. Такі дії призводять до того, що у значній кількості регіонів земля так і не знайшла свого справжнього господаря, а нові аграрні формування і далі працюють зі збитками.

Відзначимо, що інституційними механізмами створюються всі необхідні умови для формування ефективного господаря-власника. На сучасному етапі відносини підприємницької діяльності та процеси реструктуризації сільськогосподарських підприємств регулюються Господарським Кодексом України. Незважаючи на певні досягнення у розвитку аграрної сфери, в Україні ще багато питань її організації та управління чекають на вирішення. Для того, щоб сільське господарство в нашій країні розвивалося і процвітало, потрібні суттєві зміни у податковій, митній, ціновій політиці. Сільському господарству необхідні стабільні ціни, орієнтуючись на які товаровиробники могли б

визначати оптимальний обсяг виробництва продукції, платоспроможний попит на сільськогосподарську техніку, садивний матеріал. Ціновий механізм повинен стати головною ланкою стабільного аграрного виробництва, збалансованого продовольчого ринку на перспективу.

Важливу роль відіграє утворення у сільському господарстві кластерів. Кластерні локальні мережі територіально-виробничих систем є джерелами і факторами забезпечення ефективності агропромислової діяльності, високого рівня та якості життя населення, економічного зростання й сталого розвитку території. У центральних, південних і східних областях України формуються зерново-олійні, м'ясо-молочні кластери, які мають високу ефективність [1, с. 3-11]. Щодо земельних відносин, в Україні ще не в повній мірі вирішені питання формування ринку землі. Зокрема, не визначено місце землі в системі економічного обігу; не створено належних умов для реалізації громадянами права власності на землю; потребує удосконалення інфраструктура ринку землі. Механізм оренди, особливо короткострокової, не відповідає завданням раціонального землекористування [2, с. 3-49]. Сьогодні фінансово-економічна підтримка аграрного сектора здійснюється переважно через комплекс цільових програм, кожна з яких має на меті підвищення ефективності виробництва та дохідності товаровиробника. При цьому, через брак коштів Державного бюджету України, ця підтримка на 80 % відбувається за рахунок сприятливої податкової політики, активних зборів, що є непрямую формою субсидіювання галузі [3, с. 48].

Значну роль у розвитку сільського господарства повинна відігравати інноваційна діяльність. Пріоритетним напрямом інноваційної діяльності в аграрному секторі є впровадження найбільш перспективних агротехнологій, новітньої техніки, селекція, насінництво і, на цій основі, підвищення продуктивності виробництва з метою зниження витрат на одиницю продукції та зміцнення її конкурентоспроможності на внутрішньому і світовому ринках.

У питаннях розвитку сільського господарства найгострішою є проблема прискорення земельної реформи. Основний принцип реформування земельних

відносин полягає в тому, що земля повинна належати тим, хто її обробляє, мати власника і господаря. Україна пройшла значну частину шляху до утвердження приватної власності на землю. Селяни стали власниками земельних паїв, однак отримані ними сертифікати не забезпечують реалізацію права володіння, користування та розпорядження приватною власністю на землю в повному обсязі.

Удосконалення управління агропромисловим комплексом та регулювання економічних відносин на ринкових засадах включає розмежування функцій державного управління (форми власності і господарювання, земельні, майнові та трудові відносини, структура управління, розвиток інфраструктури аграрного сектору тощо) та функцій господарського управління (ресурсне забезпечення, організація виробництва, збут продукції, фінансово-кредитне забезпечення тощо). У сучасних умовах відбувається на рівні центральних органів виконавчої влади подальше об'єднання функціонально споріднених інститутів, переведення на корпоративне управління галузевих й господарських структур. Важливо також реорганізувати на місцевому рівні управління сільського господарства в підрозділи (агентства) з дорадництва та сприяння розвитку сільських територій (з покладенням на них вирішення комплексу завдань виробництва, земельної реформи, розвитку виробничої інфраструктури та інфраструктури продовольчого ринку, ринку праці на селі).

Список використаних джерел

1. Кириленко І. Г. Про хід реформування та заходи щодо поліпшення ситуації на селі. Економіка АПК. 2013. №1 (9). С. 3-11.
2. Комплексна програма підтримки українського села на період до 2015 року. Економіка АПК. 2007. №1. С. 3-49.
3. Зеленський А.В. Фінансова підтримка як основа підвищення конкурентоспроможності аграрного сектора України. Антикризове управління економікою України: нові виклики: мат. III міжнар. наук.-практ. інтернетконф. К.: КНЕУ, 2015. С. 48–52.